

джерел, як окремого інвестора (замовника), так і галузі в цілому;

5. На наступних етапах дослідження при рішенні науково-методологічних завдань пошуку раціонального інвестиційного рішення слід доповнити набір інвестиційних критеріїв і адаптувати його до специфіки галузевого інвестування і забезпечити здатність оцінювати вплив інвестиційного рішення на основні показники прибутковості, маневреності і стійкості функціонування галузі в інвестиційному середовищі.

Виявлення симптомів допомагає визначити проблему в загальному вигляді. Це сприяє також скороченню числа чинників, які необхідно враховувати відносно управління галузевим інвестиційним процесом на регіональному рівні.

Література.

1. Мертенс А.В. Інвестиції: Курс лекцій по сучасній фінансовій теорії. – К.: Киевское инвестиционное агентство. – 1997.
2. Федоренко В.Г. Інвестиційний менеджмент: Навчальний посібник. – К.: МАУП, 2006. – 312с.
3. Статистичний збірник. Сільське господарство України у 2009р. / Держкомстат України. – К.: Техніка. – 2010. – 391с.

КАПІТАЛОВКЛАДЕННЯ ЯК ЕЛЕМЕНТ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ВІТЧИЗНЯНОЇ ЕКОНОМІКИ

***ШАПЕРЕНКОВ А.В., К.Е.Н., ДИРЕКТОР ДЕПАРТАМЕНТУ
МАРКЕТИНГУ РОЗДІБНОГО БІЗНЕСУ ПАТ «ВІЕЙБІ БАНК»***

Дослідження інноваційного потенціалу економіки завжди знаходилося у центрі уваги економічної думки. Це обумовлено тим, що інновації визначають сучасний процес економічного зростання. Активізація ж системи капіталовкладень є одним із найбільш важливих елементів інноваційного потенціалу економіки.

Питання формування інноваційного потенціалу та його факторного забезпечення досліджуються у наукових працях багатьох учених: Х. Фрідмена, Й. Шумпетера, Р. Фатхутдінова, В. Шеремета, О. Василюка, А. Гальчинського, В. Гейця, М. Савлука, В. Корнєєва, М. Крупки та ін. Разом з тим ряд теоретичних і практичних проблем, пов'язаних з активізацією ролі капіталовкладень у формуванні інноваційного потенціалу в тих країнах, які перебувають на етапі

економічних і соціальних трансформацій, розроблено недостатньо, що і визначило вибір теми дослідження.

Економічна діяльність будь-якої сучасної країни значною мірою характеризується наявністю та особливостями використання інноваційного потенціалу, сукупністю фінансових та інвестиційних ресурсів, що дозволяють здійснювати інвестиційну діяльність, яка спрямована на забезпечення ефективної та стабільної господарської діяльності [1, с. 54].

Слід зазначити, що інноваційні процеси в економіці України на сучасному етапі ще не набули вагомих масштабів, кількість підприємств, що впроваджують інновації, зменшується з кожним роком і становить зараз 12–14%, що менше в 3–4 рази, ніж в інноваційно розвинутих економіках, наукоємність промислового виробництва знаходиться на рівні 0,3%, що на порядок менше від світового рівня [2]. При цьому майже третина коштів, що витрачаються на інноваційну діяльність, припадає на закупівлю обладнання, в той час як на придбання прав на нову інтелектуальну власність або на проведення НДДКР витрати на порядок менші. Майже половина з інноваційних підприємств взагалі не фінансують проведення в інтересах свого виробництва наукових досліджень. Зростання ВВП за рахунок введення нових технологій в Україні оцінюється всього у 0,7–1%. Проте низький рівень наукоємності вітчизняного виробництва визначається структурою економіки, де домінують низькотехнологічні галузі виробництва, які природно відносяться до малонаукоємних галузей: добувна і паливна – 0,8–1%; харчова, легка промисловість, агропромисловість – 1,2%. У цілому в Україні домінує відтворення виробництва 3-го технологічного укладу (гірнична металургія, залізничний транспорт, багатотоннажна неорганічна хімія та ін.), майже 95% вітчизняної продукції належить до виробництв 3-го та 4-го технологічних укладів [2]. Таке становище обумовлено як відсутністю в останні роки дійової державної системи стимулювання інноваційної діяльності, так і браком коштів та низьким рівнем ефективності існуючих капіталовкладень.

Капітальні вкладення як економічна категорія — це система грошових відносин, пов'язаних з рухом вартості авансованої у довгостроковому порядку в основні фонди від моменту виділення коштів до моменту їх відшкодування [3, с. 153]. В Україні на капітальні вкладення припадає близько 85% усіх інвестицій. Динаміка індексу інвестицій в основний капітал підприємств України (метод ланцюгових підстановок) представлено на рис.



Рис. Індекс інвестицій в основний капітал підприємств України за 1991-2007 рр. [4]

З 1991р. до 1998 р. в Україні прослідковувалася тенденція до зменшення індексу інвестицій в основний капітал, а починаючи з 2001 р. і до початку світової фінансової кризи спостерігалось постійне помірне збільшення цього показника. Незважаючи на позитивну передкризову динаміку найбільшою проблемою системи капіталовкладень є те, що основні фонди вітчизняних підприємств фізично й морально зношені, а зростаюча інфляція знецінила власні кошти підприємств, накопичені за рахунок амортизаційних відрахувань, тому на сьогоднішній день вони не можуть бути джерелом придбання та оновлення основних засобів підприємств. В таких умовах процес накопичення капіталу та капіталовкладень суттєво залежить від державних податків і витрат. В Україні ж високий податковий тиск є одним із факторів несприятливого інвестиційного клімату. Саме тому необхідно розширювати систему пільг, спрямованих на стимулювання вкладень у виробництво. Ця система традиційно включає систему прискореної амортизації та систему пільг, яка звільняє від оподаткування або знижує податкові суми. Пільги для прискореної амортизації основних засобів застосовуються в усіх розвинених країнах. Так, у Франції за перший рік служби списати до 50% вартості обладнання. В Японії прискорена амортизація застосовувалась вже в 50-х рр. З 1981 р. в США діє податковий кредит на дослідницькі інвестиції [5,с.53]. Зниження величини податку на прибуток через завищення норм амортизації веде до збільшення чистих прибутків, зростання капіталовкладень. Зменшуючи податкові

ставки на прибуток, держава може створити додаткові стимули для інвестицій.

Отже, система підвищення ефективності капіталовкладень — це вузол, через який проходять всі важливі економічні системи: фінансово-кредитна, оподаткування, цінова, економічних стимулів та санкцій тощо. Підвищення ж її ефективності відіграє важливу роль у забезпеченні інноваційного потенціалу вітчизняної економіки та виходу з економічної кризи.

Література.

1. Федоренко В.Г. Інвестознавство: Підручник. — 3-тє вид., допов. — К.: МАУП, 2004. — 480 с.
2. <http://www.kpi.kharkov.ua/blogs/News/file.axd?file=2009%2f6%2fstrategia.doc>
3. Самуельсон П. Економіка. — М.: Прогрес, 1964. — 842 с.
4. http://www.kmu.gov.ua/control/publish/article?art_id=28011575
5. Загородній А, Стадницький Ю. Менеджмент реальних інвестицій. — К. Знання. 2000 — 209 с.

СУЧАСНІ ІНТЕГРАЦІЙНІ ПРОЦЕСИ УКРАЇНИ

ШКАТУЛА В.П.,* АСПРАНТ, ЖИТОМИРСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРОЕКОЛОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Інтеграція України в європейський економічний простір вимагає постійної уваги та досліджень, оскільки ефективний розвиток її економіки можливий лише за умови рівноправного взаємовигідного співробітництва з іншими державами світу.

Наслідки інтегрування України до світової спільноти досліджували О. Александрова, О. Алимов, А. Гальчинський, В. Геєць, С. Глазьев, Я. Жаліло, Б. Кваснюк, В. Ковальчук, П. Мазурок, В. Мандибуря, А. Маслов, А. Мельник, О. Попович, В. Сизоненко, А. Ткач, Р. Фатхутдинов та інші вчені.

Сучасні економічні процеси тяжіють до постійної трансформації та змін. Процеси глобалізації спонукають утворення нових економічних союзів та альянсів між країнами. Свіжим прикладом трансформаційних явищ є створення з 1 липня 2010 року нового Митного союзу між Росією, Білорусією і Казахстаном. Слід зазначити, що одним з висновків, які світ виніс та засвоїв під час

* Науковий керівник — Дема А.І., к.е.н.